

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลยุทธ์การวิเคราะห์ประโยคเชิงคู่ความสัมพันธ์ :
การตรวจการเขียนด้วยตนเอง

Functional Sentence Analysis: FSA Self-editing

จุฑารัตน์ คัมภีรภาพ

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำ

ตำราเล่มนี้ ผู้เขียนเขียนขึ้นสืบเนื่องจากงานวิจัย 2 ชิ้น ที่ได้รับทุนสนับสนุนจาก ศูนย์นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยงานชิ้นแรกทำเรื่องการใช้กลยุทธ์ในการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามคู่ความสัมพันธ์ของหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจทานความถูกต้องด้วยตนเอง (self-editing) ในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และงานชิ้นต่อมา ทำเรื่องการใช้กลยุทธ์ FSA ในการวิเคราะห์ประโยคตามคู่ความสัมพันธ์ของหน้าที่ของรูปคำ เฉพาะบางคู่ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา อันเป็นผลจากงานวิจัยชิ้นแรก โดยทำในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รวมทั้งเก็บข้อมูลบางส่วน จากการให้คำปรึกษานิสิตในโครงการการใช้กลยุทธ์การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามความสัมพันธ์ของหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจทานความถูกต้องด้วยตนเอง (self-editing) ในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Access Learning Center-SALC) สถาบันภาษา จุฬาฯ ผู้เขียนทำการเขียนตำราเล่มนี้ ในช่วงการลาเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ขอขอบคุณสถาบันภาษา และ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี

กลยุทธ์การวิเคราะห์โครงสร้างประโยค เชิงคู่ความสัมพันธ์ของหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจทานความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ด้วยตนเอง (self-editing) หรือ กลยุทธ์ FSA Self-editing นี้ เป็นกลยุทธ์ในการตรวจทานหาที่ผิดพลาดไวยากรณ์และแก้ไขด้วยตนเอง โดยใช้กลยุทธ์ในเชิงคู่ความสัมพันธ์ ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้หลักคู่ความสัมพันธ์ในทางไวยากรณ์ ของ ‘หน้าที่’ (function) ของ ‘รูปคำหลัก’ (head word form) ‘ระหว่างหน่วยความหมาย’ (Between Units of Meanings-B) และ ‘หน้าที่’ (function) ของ ‘รูปคำ’ (word form) ภายในหน่วยความหมาย (Within Units of Meanings) เพื่อใช้ในการเขียนประโยค และ ใช้กลยุทธ์การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามคู่ความสัมพันธ์ของหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจทานความถูกต้องด้วยตนเอง (self-editing) ในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นกลยุทธ์เพื่อให้ผู้เขียนสามารถตรวจการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนได้อย่างถูกต้องได้ด้วยตนเอง

ตำราเล่มนี้มีวัตถุประสงค์ทั้งเพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงและเพื่อให้ครูผู้สนใจนำไปใช้ จึงประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ทฤษฎีของ Functional Grammar และ

Natural Grammar ที่เป็นพื้นฐานของกลุ่ท FSA รวมทั้ง Traditional Grammar หรือ Formal Grammar ที่เป็นหลักไวยากรณ์ที่เป็นพื้นฐาน และ ส่วนที่สองเกี่ยวกับเทคนิคการใช้กลุ่ท FSA และ การนำเอาลักษณะทางไวยากรณ์ไปใช้ รวมทั้งได้ออกแบบประมวลผลลักษณะที่ผิดทางไวยากรณ์ โดยแยกตามลักษณะที่ผิด เพื่อให้ผู้เรียนได้ติดตามพัฒนาการของตนเอง

ผู้เขียนขอขอบคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.อจันรา วงศ์โสธร ที่กรุณาอ่านงานตำราเล่มนี้ และ รองศาสตราจารย์ดร.สุภาณี ชินวงศ์ ที่กรุณาให้ คำปรึกษา และ คำแนะนำ ที่ประโยชน์อย่างมากมาโดยตลอด และ ขอขอบคุณคณะกรรมการทุกท่านที่กรุณาอ่านงานตำราี้ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ผู้เขียนจะมีความดีใจเป็นอย่างยิ่ง หากได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมในเรื่องเกี่ยวกับผลการใช้กลุ่ท FSA นี้จากผู้ใช้ตำราเล่มนี้ หากตำรานี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนภาษาอังกฤษบ้าง ผู้เขียนจะมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

จุฑารัตน์ คัมภีรภาพ

สำหรับครูผู้สอน

ในการที่จะเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ที่ฝึกฝนมาอย่างดีนั้น โดยพื้นฐานควรมีคุณสมบัติสำคัญ 4 ประการ คือ 1) จะต้องมามีวิธีการสอน (teaching methodology) และ แนวทาง (approach) การเข้าสู่วิธีการสอนนั้น ๆ โดยรู้ถึงกระบวนการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ของวิธีการสอนนั้น ๆ (nature of the learning process) 2) จะต้องรู้ว่าผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาในเรื่องอะไร ระดับการเรียนรู้ใด และ ควรเลือกใช้บทเรียนและแบบฝึกหัดแบบไหนที่จะทำให้ถึงเป้าหมาย 3) การใช้ ‘รูปแบบภาษา’ (linguistic model) คุณสมบัติของครูผู้สอนภาษาที่ดีควรเป็นเจ้าของภาษา (native speakers) หรือ สามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (near-native speakers) แต่หากครูผู้สอนไม่ได้มีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งข้างต้นและไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา (non-native speakers) สิ่งที่ครูผู้สอนสามารถให้แก่ผู้เรียนได้ดีคือการเป็น ‘ต้นแบบ’ ที่ดี (an excellent role model) โดยใช้ภาษาและสอนภาษาที่สามารถควบคุมวิธีการใช้ภาษาตาม ‘รูปแบบของภาษา’ ได้อย่างคล่องแคล่ว 4) ครูผู้สอนจึงควรต้องรู้ระบบของการใช้ภาษา (language system) และ การใช้ไวยากรณ์ (grammatical system) การใช้คำ (morphology) การใช้เสียง (phonology) ระดับความหมาย (semantic system) และ ระดับบริบท (pragmatic system or discourse structure) ซึ่งในตำรานี้ จะกล่าวถึงวิธีการใช้กลยุทธ์ FSA ที่เป็นกระบวนการในการเรียนรู้การใช้ไวยากรณ์ ที่สามารถใช้ตรวจทานได้ด้วยตนเอง โดยที่ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนสามารถติดตามลักษณะที่ผิดทางไวยากรณ์นั้นๆ จนเกิดพัฒนาการได้อย่างสูงสุด

ความรู้ที่ครูผู้สอนควรมีและเลือกใช้ อาจจะเป็นการวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบ (contrastive analysis) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (error analysis) การวิเคราะห์ในเชิงบริบท (discourse analysis) หรือ การเรียนรู้ภาษา (language acquisition) ซึ่งในตำรานี้นำเสนอการใช้กลยุทธ์การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ด้วยตนเอง (self-editing) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (error analysis) ที่จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถตรวจทานการเขียนได้ด้วยตนเองในที่สุด

การใช้ตำราเล่มนี้

ในการใช้ตำราเล่มนี้ ควรทำความเข้าใจหลักการเขียนประโยคด้วยกลยุทธ์ในการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ด้วยตนเอง (self-editing) จนใช้ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ จึงจะเปลี่ยนหัวข้อเพื่อทำความเข้าใจต่อไป

เนื้อหาของตำราประกอบด้วย 5 บท บทที่ 1 เป็นเรื่องความเป็นมา ความสำคัญ และการใช้ภาษาอังกฤษ ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และปัญหาการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

บทที่ 2 เป็นเรื่องทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง กรอบแนวคิด และหลักการของการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามความสัมพันธ์ของหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ด้วยตนเอง (self-editing) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แนวคิดและทฤษฎีของ Functional Approach กับ Formal Approach หรือ Traditional Approach และ กรอบการแนวคิดกลยุทธ์การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามความสัมพันธ์แบบ Functional Sentence Analysis (FSA) ที่ผู้เขียนทำวิจัยกับผู้เรียนชาวไทยและนำเสนอการใช้กลยุทธ์นี้ในการเรียนการสอน

บทที่ 3 เป็นเรื่องของการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยความหมาย (FSA Between Units of Meanings) ที่ ‘หน้าที่’ (function) ของ ‘รูปคำหลัก’ (head word form) หนึ่ง ไปกำหนด ‘หน้าที่’ ตามความสัมพันธ์กับอีก ‘รูปคำ’ (word form) หนึ่ง ‘ระหว่างหน่วยความหมาย’

บทที่ 4 เป็นเรื่องของการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามความสัมพันธ์ภายในหน่วยความหมาย (FSA Within Units of Meanings-W) ที่ ‘หน้าที่’ ของ ‘รูปคำ’ หนึ่ง “ภายในหน่วยความหมาย” ไปกำหนด ‘หน้าที่’ ของอีก ‘รูปคำ’ หนึ่ง ‘ภายในหน่วยความหมาย’ เดียวกัน

บทที่ 5 เป็นเรื่องของการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามความสัมพันธ์ทั้งระหว่างหน่วยความหมาย และภายในหน่วยความหมาย (FSA Between and Within Units of Meanings)

การใช้ตำรานี้ นอกจากผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้กลยุทธ์ FSA นี้แล้ว ยังสามารถเก็บข้อมูล
ลักษณะความผิดพลาดทางไวยากรณ์ ตามแบบประมวลผลเพื่อติดตามพัฒนาการของตนเอง เพื่อทราบ
ลักษณะความผิดพลาดทางไวยากรณ์และพัฒนาให้เกิดความสมบูรณ์ในการใช้ต่อไปในที่สุด

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	2-3
สำหรับครูผู้สอน	4
การใช้ตำราเล่มนี้	5-6
สารบัญ	7-8
สารบัญคำย่อและสัญลักษณ์	9-13
บทที่ 1 ความเป็นมา การใช้ การเรียนการสอน และ การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ	14-23
ตอนที่ 1 ความเป็นมา ความสำคัญ และการใช้ภาษาอังกฤษ	14-17
ตอนที่ 2 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	17-19
ตอนที่ 3 ปัญหาการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย	19-23
บทที่ 2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง กรอบแนวคิด และ หลักการวิเคราะห์โครงสร้างประโยค	24-56
ตามหน้าที่ของรูปคำ (Functional Sentence Analysis-FSA) ในการตรวจ	
ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ด้วยตนเอง (self-editing)	
ตอนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎี หลักการ ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	24-27
ตอนที่ 2 แนวคิดและทฤษฎี Functional Approach กับ Formal Approach	27-47
ตอนที่ 3 กรอบแนวคิดกลยุทธ์การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคตามคู่ความสัมพันธ์แบบ	
Functional Sentence Analysis	47-56
บทที่ 3 การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคในเชิงคู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยความหมาย	
(FSA between Units Meanings-B)	57-84
ตอนที่ 1 คู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยประธานกับหน่วยกริยา	58-69

ตอนที่ 2 คู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยกริยากับหน่วยกรรม	70-73
ตอนที่ 3 คู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำเชื่อมประโยคกับหน่วยอนุประโยค	73-84
บทที่ 4 การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคในเชิงคู่ความสัมพันธ์ภายในหน่วยความหมาย	
(FSA within Units of Meanings-W)	85-100
ตอนที่ 1 คู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำบ่งชี้กับหน่วยคำนาม	85-91
ตอนที่ 2 คู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำนามกับหน่วยคำขยายคำนาม	91-99
ตอนที่ 3 คู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำกริยากับหน่วยคำขยายคำกริยา	99
ตอนที่ 5 คู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำนามกับหน่วยคำเชื่อมคำนาม	99-100
บทที่ 5 การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคเชิงคู่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยความหมาย	
และภายในหน่วยความหมาย (FSA Between and Within Units of Meanings)	101-110
ตอนที่ 1 วิเคราะห์โครงสร้างที่ผิดทางไวยากรณ์ (grammatical errors)	102-105
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคเชิงคู่ความสัมพันธ์ระหว่าง	106-107
และภายในหน่วยความหมาย	
ตอนที่ 3 บทสรุป	108-110
บรรณานุกรม	111-115
ภาคผนวก	116-119
ดัชนีคำ	120-122
รายชื่อและรหัสวิชาที่ใช้กลยุทธ์ในตำรา	123

สารบัญคำย่อ และ สัญลักษณ์

S	Subject Unit หรือ หน่วยประธาน
V	Verb Unit หรือ หน่วยกริยา
O	Object Unit หรือ หน่วยกรรม
Zero O	Zero Object หรือ ไม่มีหน่วยกรรม
Comp Unit	Complement Unit หรือ หน่วยเติมเต็ม
Mod Unit	Modifier Unit หรือ หน่วยส่วนขยาย
N	Noun หรือ คำนาม
Sing CN	Singular Countable Noun หรือ คำนามนับได้เอกพจน์
Pl CN	Plural Countable Noun หรือ คำนามนับได้พหูพจน์
UN	Uncountable Noun หรือ คำนามนับไม่ได้
Head N	Head Noun หรือ คำนามหลัก
Pro	Pronoun หรือ คำสรรพนาม
Poss Pro	Possessive Pronoun หรือ คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามเมื่อแสดงความเป็นเจ้าของ
Poss Adj	Possessive Adjective หรือ คำสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของที่ทำหน้าที่เป็นคุณศัพท์
Subj Pro	Subject Pronoun หรือ คำสรรพนามที่ทำหน้าที่ประธาน
Obj Pro	Object Pronoun หรือ คำสรรพนามที่ทำหน้าที่กรรม

Rel Pro	Relative Pronoun หรือ คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่อยู่ข้างหน้าและทำหน้าที่ประธานหรือกรรมในอนุประโยคข้างหลังรวมทั้งทำหน้าที่เชื่อมอนุประโยคหน้ากับอนุประโยคหลัง
Art	Article หรือ คำนำหน้าคำนาม
Det	Determiner หรือ คำบ่งชี้ นำหน้าคำนาม
Def Det	Definite Determiner หรือ คำนำหน้าคำนาม ที่บ่งชี้กำหนดคำนามชัดเจน เช่น the
Indef Det	Indefinite Determiner หรือ คำนำหน้าคำนาม ที่ไม่บ่งชี้กำหนดคำนามที่ชัดเจน เช่น a, an
Sing V.1	Singular Finite Verb หรือ คำกริยาแท้เอกพจน์
Plu V.1	Plural Finite Verb หรือ คำกริยาแท้พหูพจน์
Pass V.	Passive Voice หรือ กรรมวาจก
Act V.	Active Voice หรือ กรรตุวาจก
Pres Sim	Present Simple Tense หรือ ปัจจุบันกาล
Past Sim	Past Simple Tense หรือ อดีตกาล
Pres Con	Present Continuous Tense หรือ ปัจจุบันกาลที่ดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง
Pass Con	Past Continuous Tense หรือ อดีตกาลที่ดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง
Fut Sim	Future Simple Tense หรือ อนาคตกาล
Fut Con	Future Continuous Tense หรือ เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในอนาคต
Past Fut	Future in the Past หรือ เหตุการณ์ในอดีตที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตแต่ไม่ได้เกิดขึ้น

Pres Per Con	Present Perfect Continuous Tense หรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในอดีตและดำเนินต่อเนื่องมาถึงปัจจุบันและยังดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง
Past Per Con	Past Perfect Continuous Tense หรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตอย่างต่อเนื่องหลังเหตุการณ์ในอดีตอีกเหตุการณ์หนึ่ง
Vt	Transitive Verb หรือ คำกริยาที่ต้องการกรรม
Vi	Intransitive Verb หรือ คำกริยาที่ไม่ต้องการกรรม
Finite V.	Finite Verb หรือ คำกริยาแท้
to Inf V.1	To Infinitive Verb หรือ คำกริยารอง
Participle-V.ing	V.ing used as Present Participle or Adjective ซึ่งเป็น Non-finite Verb หรือ คำกริยาไม่แท้
V.ing/N	V.ing used as Gerund or Noun ซึ่งเป็น Non-finite Verb หรือ กริยาไม่แท้
Participle-V.ed/en	V.3 used as Past Participle or Adjective ซึ่งเป็น Non-finite Verb หรือ คำกริยาไม่แท้
Adj-Ned	Adjective-Noun with –ed used as Compound Adjective หรือ คำคุณศัพท์ผสม
Prep	Preposition หรือ คำบุพบท ทำหน้าที่ คำเชื่อมคำนาม
Conj	Conjunction หรือ คำสันธาน ทำหน้าที่ คำเชื่อมประโยค หรือ อนุประโยค
Co Conj	Co-ordinating Conjunction หรือ คำสันธานที่เชื่อมอนุประโยคหลัก 2 อนุประโยค
Sub Conj	Subordinate Conjunction หรือ คำสันธานที่เชื่อมอนุประโยคหลักกับอนุประโยครอง
Main Cl	Main Clause หรือ อนุประโยคหลัก

Sub Cl	Subordinate Clause หรือ อนุประโยครอง
NG	Noun Group หรือ กลุ่มคำนาม ประกอบด้วยคำนามและคำเชื่อมคำนาม หรือ คำเชื่อมกลุ่มคำนาม
NNG	None-noun Group ไม่แสดงลักษณะกลุ่มคำนาม
VG	Verb Group หรือ คำกริยากลุ่ม
Finite VG	Finite Verb Group หรือ กลุ่มคำกริยาแท้
Non-finite VG	Non-finite Verb Group หรือ กลุ่มคำกริยาไม่แท้
AdjG	Adjective Group หรือ กลุ่มคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม หรือเรียกว่า กลุ่มคำคุณศัพท์
AdvG	Adverb Group หรือ กลุ่มคำขยายคำกริยา หรือเรียกว่า กลุ่มคำวิเศษณ์
PG	Prepositional Group หรือ กลุ่มคำที่มีคำบุพบทเดียวเชื่อมกลุ่มคำนาม หรือเรียกว่า กลุ่มคำบุพบท
PP	Prepositional Phrase หรือ คำบุพบทที่ซ้อนกันหลายคำ (complex preposition) ที่นำหน้าคำนาม หรือเรียกว่า บุพบทวลี
Conj.G	Conjunction Group หรือ คำสันธานที่ซ้อนกันหลายคำ ที่เชื่อมอนุประโยค หรือเรียกว่า กลุ่มคำสันธาน
N.Cl	Nominal Clause หรือ นามานุประโยค หรือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่ประธาน หรือกรรมของกริยา หรือกรรมของบุพบท
Adj. Cl	Adjective Clause หรือ คุณานุประโยค หรือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่คล้ายคำคุณศัพท์ขยายคำนาม
Adv. Cl	Adverb Clause หรือ วิเศษณานุประโยค หรือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่คล้ายคำวิเศษณ์ขยายคำกริยา

[] แบ่ง ‘หน่วยความหมาย’ ตามหน้าที่ในประโยค

{ } แบ่งหน่วยความหมาย ตาม‘หน่วยกลุ่มคำ’ ภายในแต่ละ ‘หน่วยความหมาย’

() แบ่ง ‘หน่วยคำ’ ภายในแต่ละ ‘หน่วยกลุ่มคำ’

 ใช้ลูกศร แสดงความสัมพันธ์การใช้ไวยากรณ์ของหน้าที่ของรูปคำ โดยแสดงการใช้ลูกศร
ชี้จากรูปคำที่เป็นผลของการใช้ไวยากรณ์หน้าที่นั้นๆ ชี้กลับไปยังรูปคำที่เป็นเหตุของการใช้
ไวยากรณ์นั้น

บทที่ 1 ความเป็นมา การใช้ การเรียนการสอน และ การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 ความเป็นมา ความสำคัญ และการใช้ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ (English as an International Language-EIL) เป็นภาษากลางที่ใช้สื่อสารกันระหว่างประเทศต่างๆทั่วโลก ด้วยเหตุผลที่ลักษณะของการไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่มีกฎเกณฑ์การใช้ที่ไม่ซับซ้อนนัก ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษนับได้ว่าง่ายกว่าการเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและถูกใช้เป็นภาษานานาชาติ เช่น ภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนท้ายคำกริยา (inflection) เพียงเล็กน้อย หรือการเปลี่ยนท้ายคำเพื่อบอกกาล (declensions) หรือ การผันคำกริยา (conjugations) ตามพจน์ (numbers) ของประธาน (subject) ผู้เรียนไม่ต้องจำเพศของคำนาม (gender) ไม่ต้องระวังเรื่องการใช้เพศ (gender) ของคำนามที่ต้องไปด้วยกันกับคำนำหน้าคำนาม (article) หรือ การใช้คำคุณศัพท์ (adjective) ไม่ได้เป็นไปตามเพศของคำนามแต่อย่างใด ในขณะที่ ผู้เรียนการใช้ภาษาอังกฤษต้องเพิ่มการให้ความสำคัญกับการใช้คำบุพบท (prepositions) ที่ไปด้วยกันกับคำกริยา (verb) การใช้ phrasal verb หรือ การใช้คำนาม (noun) หรือ คำคุณศัพท์ (adjective) บางคำที่มีความหมายเฉพาะ

ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง จะไม่ค่อยมีปัญหาในการใช้ภาษามากนัก เนื่องจากใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูดในการสื่อสารทุกรูปแบบ ตั้งแต่ในชีวิตประจำวัน ไปจนถึงใช้แบบเป็นทางการ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงเน้นทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ไปพร้อมกัน

ภาษาอังกฤษที่ถูกใช้ในฐานะภาษานานาชาติ เช่น โดยผู้เรียนชาวไทย การใช้ภาษาอังกฤษเกิดขึ้นจากการสอนเป็นส่วนใหญ่ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็น ทั้งที่ต้องเรียนรู้รูปแบบการเขียนให้ถูกต้อง และสามารถนำไปใช้งานได้ทั้งในและต่างประเทศ บทบาทของความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจึงมีมากขึ้น และมีอิทธิพลอย่างมากต่อการศึกษาและสังคมโลกในขณะนี้ ในการติดตามสิ่งพิมพ์ ตำราทางวิชาการ ข้อมูล ข่าวสาร วิทยาการความก้าวหน้าใหม่ ๆ ความเคลื่อนไหวของโลก ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และ สังคม การเข้าใจความคิด ทัศนคติ วัฒนธรรม ของชาติอื่น ๆ

ภาษาอังกฤษได้ถูกบรรจุอยู่ในระบบการศึกษาไทย ตั้งแต่ในหลักสูตรของ กระทรวงศึกษาธิการฉบับ พ.ศ.2438 เป็นต้นมา โดยได้จัดให้มีการเรียนสอนที่สัมพันธ์กันและ เท่ากันในทุกๆ 4 คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และ ทักษะการเขียน ตาม ควรแก่ระดับชั้น โดยไม่แยกจากกัน และเน้นการเรียนไวยากรณ์ว่าเป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานของการ ใช้ทักษะทั้ง 4 นั้น โดยควบคู่ไปกับองค์ประกอบ 3 ประการของภาษา คือ ระบบเสียง คำศัพท์ และ ไวยากรณ์

วิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน นับเป็นวิชาสำคัญที่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตร ตั้งแต่ระดับ ประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา อย่างไรก็ตามแม้ผู้เรียนไทยจะเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลานาน เช่นในสถานศึกษาเอกชนที่จัดให้มีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลก็ตาม การใช้ ภาษาอังกฤษทั้งในทักษะการเขียน การอ่าน สำหรับในผู้เรียนระดับอุดมศึกษาจนถึงบัณฑิตที่จบ การศึกษา ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับไวยากรณ์เป็นต้นไป (อจจรา, 2556) ในส่วนทักษะการพูด และ การฟัง ยังต้องการการพัฒนาอีกมาก ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนมี โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น หากมิได้หาโอกาสอื่น ๆ ด้วยตนเอง

ในเรื่องใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง นอกจากการเรียนในชั้นเรียนเท่านั้น แม้จะสามารถ เพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ จากการอ่านตำรา หนังสือ หรือ สื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษได้เองก็ตาม ก็เป็นไปได้ค่อนข้างน้อยมาก และ ผู้เรียนไม่เห็นความจำเป็นหรือประโยชน์ในการเรียน ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนในต่างจังหวัด จากผลการวิจัยฉบับเดียวกันกับข้างต้น พบว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษสูง ไม่ได้สัมพันธ์กับระดับเชาว์ปัญญา การเรียน ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของความสนใจ แรงจูงใจ และ การเห็นประโยชน์ในการเรียน (อจจรา, 2556) ฉะนั้น การถูกบังคับให้เรียนจึงไม่ได้ทำให้ผลการเรียนเป็นไปได้ดีแต่อย่างใด จึงมีความ จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนไทย ที่ต้องการกลยุทธ์ที่จะช่วยในการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางด้านการเขียน ซึ่งเป็นพื้นฐานของทุกทักษะของการใช้ภาษาอังกฤษ

ฉะนั้น การจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ครูจึงเป็นผู้มีบทบาทช่วยให้การ เรียนการสอนบรรลุผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตรให้ได้มากที่สุด และ กลยุทธ์ (strategy) หรือ กลวิธีในการสอน (technique) ที่มีพื้นฐานแนวคิด (approach) เกี่ยวกับการเรียนรู้ ทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาในการจัดการเรียนการสอน